

Čo ak ste lásku svojho života už stretli?

Jedného dňa v Londýne

Saskia Sarginsonová

Jedného dňa v Londýne

Jedného dňa v Londýne

Saskia Sarginsonová

Original title: Saskia Sarginson: THE CENTRAL LINE
Copyright © Saskia Sarginson, 2022
First published in the United Kingdom in the English language in 2022 by
Piatkus, an imprint of Little, Brown Book Group.
Cover Design by Eileen Carey
Cover Illustrations © Shutterstock

Translation © Monika Sitarčíková, 2022
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo
inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0269-8

Venujem bratovi Alexovi.

„Ľudia sa usilujú o lásku, akoby sa snažili vyliezť na Mont Everest. Driapu sa tam, ale nakoniec sa utáboria v predhorí alebo v polovici cesty nahor, či kdekoľvek, kde ich zastihnú ťažkosti. Niektorí sa dostanú dosť vysoko na to, aby si vychutnali úchvatný výhľad, aký sme všetci zazreli v snoch.“

A. C. Grayling: *The Meaning of Things (Zmysel vecí)*

Jar

Notting Hill Gate

Cora sa odsunula na stoličke, prudko vstala a obrúsok jej spadol pod stôl. Felix, muž, s ktorým bola na rande, sa zarazil s lyžičkou čokoládovej peny na polceste k ústam. Tváril sa tak vystrašene, že musela potláčať smiech. Obzerala sa po preplnenej reštaurácii a hľadala únikovú cestu. Pri vedľajších stoloch sedeli páriky, ktoré sa k sebe túlili. Medzi stolmi bolo zopár centimetrov miesta, kadiaľ by sa pretisla, ak stiahne brucho.

Odkošľala si. „Prepáč. Rozbolela ma hlava. Musím ísť,“ povedala.

Felix položil lyžičku a po prvý raz sa na ňu naozaj pozrel. V očiach mal nezaujatý výraz.

„Problém je,“ začala vysvetľovať, „že celý večer bol o tebe. Už ma unavuje len počúvať.“

Nepreháňala. Odkedy prišli do reštaurácie, nepoložil jej jedi-
nú osobnú otázku. Hovoril iba o rozvode. Aj tak sa jej rozbúšilo

srdce, keď to povedala, a cítila, ako jej očerveneli líca. Božemôj! Nával tepla a práve teraz? To nie. Vzala kabát prevesený na stoličke, kabelku si pritlačila k hrudi a chcela sa pretisnúť pomedzi stoly. Kabátom niečo zhodila na zem. Ani sa neobzrela. „Prepáč,“ šepala Felixovi, ako odchádzala. „Bol to zlý nápad. Je to moja vina. Nehnevaj sa.“

Kútikom oka zachytila, ako sa Felix v nemom úžase, s otvorenými ústami, dvíha zo stoličky. Keď sa dostala k dverám, potisla ich tak prudko, že takmer spadla na chodník.

Kráčala rýchlo a načúvala, či za sebou nezachytí kroky. Keď sa však Felix neobjavil, na konci ulice spomalila. Zrejme si objednal brandy, mávol nad tým rukou a so srdečným smiechom vysvetľoval čašníčkovi, kam zmizla.

Rozopla si kabát, aby ju ovanul chladný večerný vánok. Prečo je príroda, Boh či ktokoľvek iný taký krutý a k ostatným nepríjemnostiam starnutia pridal aj návaly tepla?

„Dopekla!“ zanáďavala nahlas. „Debilná strata času. Vykľul sa z neho totálny idiot.“ Hrýzla si peru a rozmýšľala. *Nie*, povedala si v duchu. *To ja som hlupaňa*. Rande naslepo. Mohla radšej sedieť doma a dočítať knihu. To má za to, že počúvala radu dvadsaťtriročnej dievčiny.

Prišla na stanicu metra Notting Hill Gate. Pred závanom vetra z tunelov prižmúrila oči. Na preplnenom nástupišti Centrálnej linky čakali cestujúci na prichádzajúci vlak. Nastúpila do vozňa a tisla sa medzi pasažiermi. Zdalo sa, že všetci išli niekam von za zábavou a väčšina cestujúcich si už zrejme vypila. Cora sa chytla tyče a ukradomky ich pozorovala. Ľudia stáli pritísnutí k sebe, kolísali sa v rytme kolísania vlaku, veľavravne

gestikulovali a prekrikovali sa. Pri predstave, ako sa tento obraz líši od bežného ranného cestovania počas pracovného týždňa, jej bolo do smiechu. Pohľad preniesla na mladú ženu, ktorá vstala a ponúkla jej miesto. „Nevšímajte si ich,“ povedala a potľapkala Coru po pleci. „Sú hluční, ale neškodní.“

Coru to potešilo a zároveň podráždilo. Mala chuť odmietnuť ponúkané miesto, no prvý raz po dlhých mesiacoch si obula topánky na vysokých podpätkoch, preto sa posadila a vďačne prikývla. Starnutie je zvláštna vec. Cítila sa rovnako, ale vyzerala inak. Na jednej strane sa cítila úplná, na druhej vyčlenená od ostatných. Sedela vzpriamene, kabelku zvierala v lone a hovorila si, že randenie nemá zmysel. Emocionálne na to nie je pripravená, a aj keby bola, tá hŕstka mužov, ktorí sú slobodní, sú buď zničení po rozvoде, alebo starí mládenci. Ako môže čakať, že nájde druhého muža, ktorý bude taký úžasný, ako bol Andrew?

Vlak prudko zabrzdil a podgurážení cestujúci sa zapotácali, narážali do seba a na poslednú chvíľu sa chytili tyče nad hlavami. Náramne sa na tom zabávali. Cora si však bola istá, že metrom cestujú bežne a zvyčajne znudene sedia a hľadajú do mobilu.

Keď sa pasažieri rozostúpili, na druhom konci vozňa Cora niekoho zbadala. Upútalo ju, ako pokojne sedel. Zdalo sa, že je to jediný triezvy cestujúci. V lone držal knihu a zjavne ho okolitý hluk a chaos nevyrušovali. Bola zvedavá, aká kniha ho tak pohltila.

Vystúpila na stanici Shepherd's Bush, vyšla na ulicu a tuhšie sa zavinula do kabáta. Fúkal studený marcový vietor. V priekope poletovali odpadky. Vysoké platany sa ohýbali pod silou vetra a na chodník z nich padali konáriky. Bližilo sa výročie

Andrewovej smrti. Šesť rokov. Kamarátka Helena jej prízvukovala, že je najvyšší čas, aby sa pohla ďalej. Predstava, že ju iný muž uvidí nahý, ju však desila.

Na zoznamku ju prihlásila dcéra. Prezerala si potenciálnych partnerov a vyberala medzi nimi vhodných uchádzačov. „Pozri sa na tohto,“ povedala. „Vyzerá dobre.“

Felix. Stosedemdesiattri centimetrov, štíhly. Kedysi tmavovlasý, teraz so šedinami. Modré oči. Partner v architektonickom štúdiu. Hrám na klavíri. Hľadám štíhlu veselú ženu, ktorá má rada dlhé prechádzky, whisky pri kozube, zbožňuje galérie, nezávislé divadlo a nebojí sa skúšať nové veci.

Áno, vyzeral dobre. Viac než dobre. Pred schôdzkou sa dobre zabavila. S Fran spolu vyberali, čo si oblečie, smiali sa z jej neupravených nechťov s vrstvami starého, odlupujúceho sa laku. Bolo príjemné stráviť s ňou čas, cítiť Franin dych na líci, keď Core nanášala bronzový očný tieň a popritom frflala, že má nevytrhané obočie.

„Obočie si už ani nevidím,“ povedala Cora. „To je pozitívna stránka ďalekozrakosti. Nevidíš nedokonalosti pleti, drobnosti ako pupienky a čierne bodky, ktoré ťa v mladosti trápili.“

Fran vzdychla. „Bože, mami! Hovoríš to tak, akoby si mala stopäťdesiat a nie päťdesiat. Veľa mužov by si stále ohúrila. Dobre vieš, že si ešte vždy poriadna sexica. Mnohí mladší muži uprednostňujú staršie ženy. Nepočula si o mladých zajačikoch?“ Pevne ju chytila za ruku. „Veď vieš, čo myslím.“

Nato Cora začala Fran štekliť a po krátkom súboji sa Fran so smiechom skotúlala z Corinej postele. Cora sa usmievala.

Nudné rande stojí za chvíľe úprimnej radosti s dcérou. Tieto okamihy boli vzácne.

Zapípal jej mobil. Bála sa, že jej píše Felix. Buď jej chce vynadať, alebo ju prosí, aby sa vrátila. Na obrazovke uvidela Helenino meno. *Ako to ide? Dúfam, že práve teraz sexuješ! Zajtra mi zavolaj!* Cmuk. Potom nasledovali tri emotikony so srdiečkami a s bozkami. Cora si vzdychla a odložila mobil do vrecka. Helena jej zajtra zavolá a bude vyzvedať, ako prebiehalo rande.

Zatvorila vchodové dvere, kľúče hodila do misky na stole v chodbe, vyzula si lodičky a vyzliekla pančušky. Odišla do kuchyne a uvarila si čaj. Pod bosými nohami cítila studenú dlážku. Keď si chodidlá uvoľnila z mučivého zovretia topánok, hneď sa cítila lepšie. Nebolo ešte veľa hodín, ale v dome vládlo ticho. Deti boli zrejme v detských izbách na poschodí.

Vyšla hore schodmi a zaklopala na dvere Francescinej izby. Jej dcéra v sobotu večer zvyčajne bývala vonku, ale Cora jej dala domáce väzenie, lebo si bez opýtania vzala jej auto a narazila do pouličnej lampy. Okrem toho na kapote auta boli zvláštne preliačiny, akoby na nej niekto stál.

„Fran?“ spýtala sa a žmúrila do tmavej spálne. „Si hore?“

Čakala, že uvidí dcéru, ako leží na posteli, opiera sa o kopu vankúšov a pozerá sa do notebooku. Dúfala, že bude mať dobrú náladu a dovolí jej, aby vliezla k nej do postele a oddýchla si s ňou pri Netflixe. V hlave už zmenila katastrofálne rande na vtipnú historku. Keď však izbu čiastočne osvetlilo svetlo z podesty, videla, že je prázdna. Zasvietila a uvidela neporiadok na posteli, kopu oblečenia na zemi, mokrý uterák a strieborné šnurovacie čižmy. Na tienidle lampy boli prehodené čierne

pančuchy a čipkovaná podprsenka. Na kozmetickom stolíku ležali šminky, otvorené pivové fľaše a hrnček s odtlačkom rúžu.

Cora prešla k synovej izbe a otvorila dvere. Luke sedel za stolom chrbtom k nej a na hlave mal slúchadlá. Oproti sestrinej izbe tá jeho vyzerala ako cela mnícha. Bola čistá, zariadená minimalisticky, na stene visela nástenka a na nej podrobné grafy. Podľa nej mal mierne prejavy obsedantno-kompulzívnej poruchy. „Luke!“ zvolala. Nepohol sa.

Podišla bližšie a nahla sa k nemu. Strhol sa.

„Ježiš, mami! Skoro som vyskočil z kože,“ skríkol. „Nevieš klopať?“

Ukázala na slúchadlá. Zložil si ich.

„Kde je Fran?“

Pokrčil plecami a napravil si okuliare. „Neviem.“

„Išla von?“

Znovu pokrčil plecami. „Asi.“

Cora vyvrátila oči. „Sľúbila mi, že zostane doma. Mala sa pripravovať na konkurz na budúci týždeň.“

Luke vzdychol. „Nemyslíš si, že je už trochu stará?“ spýtal sa a zrak upieral na kolená, akoby nevedel naraz rozprávať a udržiavať očný kontakt. „Na to, aby si jej dala domáce väzenie. Takú moc už nad ňou nemá.“

„Žije však pod mojou strechou a neplatí nájomné. Dohoda znela, že si bude hľadať prácu ako herečka. Dobre vie, že máme pravidlá...“

Cora sa zarazila. Vedela, že to hovorí sama sebe. „Večeral si?“

Luke prikývol.

Cora pokrčila nos. Jej syn v izbe nikdy nevetral. Bol v nej ťažký vzduch a pach tínedžera. Načiahla sa, aby mu odhrnula vlasy

z čela, ale odtiahol sa. Bol krásne bábätko, tučnučké, veselé. Poslušne jej sedával v lone, pchal si drobné pršteky do úst a smial sa, keď ho zahŕňala nekonečným množstvom bozkov.

„Nič ti nepovedala?“ vyzvedala.

„O čom?“

„Neviem. Kam ide? S kým ide? Kedy sa vráti?“

Luke vyzeral zmätený. „Mne nič nehovorí, mama.“

„Tak to sme dvaja,“ konštatovala Cora skleslo.

Cora zišla po schodoch, vzala si čaj, ktorý už takmer vychladol, a veľký balíček lupienkov. S prekříženými nohami sa usadila na pohovke. Predpokladala, že Fran príde domov pred polnocou a pokúsi sa nepozorovane odkradnúť do postele.

Odpila si z vlašného čaju, zapla televízor, ale obraz nevnímala. Ako si má poradiť s dvadsaťtiročnou dcérou? Fran je dospelá, aj keď sa tak nespráva. Luke má pravdu. Samozrejme, že jej nemôže dať domáce väzenie. Andrew mal talent rozveseliť ju, nech mala akúkoľvek náladu. Alebo, naopak, vedel si zachovať pokoj a vážnosť a tým upokojiť aj ju. Cora sa zamračila. Doľahol na ňu žiaľ a ozval sa v nej známy príval hnevu. Z veľkej časti sa hnevala na Andrewa zato, že sa vystavil nebezpečenstvu, zato, že si myslel, že je nesmrteľný, že sa považoval za akéhosi poloboha, ktorý môže súperiť s bleskami a vyhrať. Prsty zaborila do stehien a tlačila, kým tú bolesť už nezniesla.

„Chýbaš mi,“ zašepkala. Potom vyhrkla hlasnejšie do prázdnej izby: „Chýbaš mi, ty bastard! Bože, tak mi chýbaš.“

Liverpool Street

Fran narážala zadkom do ľudí okolo seba. Rukami mávala vo vzduchu podobne, ako sa vlnia morské riasy pod hladinou. Toto tmavé miesto mohlo byť na dne oceána. Hlasitá hudba ňou prenikala až do špiku kostí, otriasala jej vnútrom a búšiacim srdcom. Splnila svoje predsavzatie opiť sa na mol. Vodka mala čarovnú moc. Vďaka nej sa uvoľnila a tancovala medzi potáčajúcimi sa návštevníkmi klubu. Mala pocit, akoby bola všade a zároveň nikde. Milovala každého človeka, ktorý pri nej tancoval. Každého jedného človeka vo vesmíre. A to bolo nádherné. Zmysluplné. Niet tu prehier ani zlyhania. Akoby všetci boli súčasťou istého dokonalého systému. Fran zrazu pochopila, o čom to celé je. Odpoveď na veľkú otázku. Je to jednoduché! Zasmiala sa.

Pred očami sa jej zjavila žena s úsmevom na tvári. Na lícach mala zelené flitre a vyzerala ako akýsi tvor medzi jaštericou

a elfom. Napodobňovala Franine tanečné pohyby, krútila plecami a pohojďavala bokmi. Podišli k sebe bližšie. Žena objala Fran okolo krku a pritísila si líce k jej lícu. Fran mala pocit, akoby opustila svoje telo a jej duša cestovala priestorom a časom, bola nedotknuteľná. Vlasy sa jej v hrubých vrkočoch vlnili na chrbte. „Áno!“ vykrikla do hluku, do krku neznámej ženy. Cítila, ako upadala do bezvedomia. Bol to lepší pocit ako orgazmus.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ktosi a zaklopal na dvere kabínky. „Čakajú tu aj ostatní.“

Fran dvihla hlavu od záchodovej misy a chrptom ruky si utrela ústa. Mala v nich nepríjemnú pachuť. Tvár ju svrbela od zasnúťého potu. Lemom trička si utrela čelo, zdvihla sa zo špinavej podlahy na nohy a oprela sa o stenu kabínky, pričom sa stále triasla. Dvere a steny toaliet pokrývali rôznofarebné nápisy a kresby všemožných veľkostí. Pod kresbou pŕs stál rozmazaný nápis: *Nesúd' ma zato, že som krásna, neznášaj ma zato, že som ti pretiahla fotra.* Pod tým bola čmáranica iným písmom: *Si dieťa vesmíru rovnako ako stromy a hviezdy. Máš právo byť tu.*

Fran sa rozplakala. Vyfúkala si nos do toaletného papiera. Bože, pozrite sa na ňu! Krátko sa zasmiala. Blbá krava. Rozplače sa nad nápisom načarbaným na dverách na záchode. Vyšla z kabínky a tvár si osviežila vodou. Zo zrkadla na ňu hľadela rozmazaná cudzia mladá žena. Oči nalíčené načierno ako panda boli ako dve čierne diery v maske zúfalstva. Na perách mala rozmazaný červený rúž. Z vrecka vybrala mobil a zažmurila na displej. Spomenula si, že sa musí vrátiť domov skôr ako mama. Na mobile svietilo upozornenie. Mala od nej zmeškaný hovor. Tri zmeškané hovory. *Dopekla!*